

Редакція:

22.10.2014

(неофіційний переклад)

ДИРЕКТИВА 2014/95 / ЄС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ

від 22 жовтня 2014 року

що вносить поправки до Директиви 2013/34/ЄС, щодо розкриття нефінансової та різноманітної інформації деякими великими підприємствами і групами

(Текст стосується ЄСП)

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ І РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу, і зокрема його

Статтю 50 (1),

Беручи до уваги пропозицію Європейської Комісії,

Після передачі проекту законодавчого акту національним парламентам,

Беручи до уваги думку Європейського соціально-економічного комітету ⁽¹⁾,

¹ ОВ L327, 12.11.2013. С.47.

Діючи відповідно до звичайної законодавчої процедури ⁽²⁾,

² Позиція Європейського Парламенту від 15 квітня 2014 року (ще не опублікована в Офіційному віснику Європейського Союзу) та рішення Ради від 29 вересня 2014 року.

Оскільки:

(1) У своєму Повідомленні від 13 квітня 2011 року під назвою «Закон про Єдиний ринок – Дванадцять важелів для стимулювання зростання і зміцнення довіри, співпраця для створення нового зростання», Комісія визначила необхідність підвищити прозорість соціальної та екологічної інформації, що надається підприємствами усіх секторів до однаково високого рівня серед усіх країн-членів. Це повністю відповідає можливості, щоб країни-члени вимагали, у міру необхідності, подальшого підвищення прозорості нефінансової інформації підприємствами, що за своєю суттю потребує безперервних зусиль.

(2) Необхідність вдосконалення розкриття соціальної та екологічної інформації підприємств, шляхом представлення законодавчої пропозиції у цій сфері, була підтверджена у Повідомленні Комісії під назвою «Оновлена стратегія ЄС 2011-2014 корпоративної соціальної відповідальності», що була прийнята 25 жовтня 2011 року.

(3) У своїх резолюціях від 6 лютого 2013 року, відповідно, «Корпоративна соціальна відповідальність: підзвітна, прозора і відповідальна підприємницька поведінка та стале зростання» і «Корпоративна соціальна відповідальність: просування інтересів суспільства і шлях до сталого та інклюзивного відновлення», Європейський парламент визнав важливість розголошення підприємствами інформації про їх стан, зокрема соціальні та екологічні аспекти, з метою виявлення ризиків, які загрожують стійкості підприємства, і підвищення довіри інвесторів і споживачів. Дійсно, розкриття нефінансової інформації має життєво важливе значення для управління змінами на шляху до побудови стійкої глобальної економіки шляхом поєднання довгострокової прибутковості із соціальною справедливістю та захистом навколишнього середовища. У цьому контексті, розкриття нефінансової інформації допомагає проводити оцінку, моніторинг та управління діяльністю підприємств та визначати їх вплив на суспільство. Таким чином, Європейський Парламент закликав Комісію висунути законодавчу пропозицію щодо розкриття нефінансової інформації підприємствами, що дозволяє за рахунок високої гнучкості дій, для того, щоб врахувати багатоплановий характер корпоративної соціальної відповідальності (КСВ) і різноманітність політики в області КСВ, що реалізується підприємствами, які є співставними між собою, щоб задовольняти потреби інвесторів та інших зацікавлених сторін, а також надавати споживачам легкий доступ до інформації про вплив підприємницьких структур на суспільство.

(4) Координація національних положень щодо розкриття нефінансової інформації відносно деяких великих підприємств, має в однаковій мірі важливе значення для інтересів підприємств, акціонерів та інших зацікавлених сторін. Координація є необхідною саме в цих аспектах, оскільки більшість підприємств здійснюють свою діяльність у більше ніж одній країні-члені.

(5) Крім того, необхідно встановити певні мінімальні законодавчі вимоги до обсягу інформації, яку повинні оприлюднювати підприємства для громадськості та органів влади на території всього Союзу. Підприємства, на які поширюється дія даної Директиви, повинні надавати достовірну і повну інформацію щодо своєї політики, результатів і ризиків.

(6) З метою підвищення відповідності та порівнянності нефінансової інформації, що підлягає розкриттю, на всій території Союзу, визначені великі підприємства повинні підготувати нефінансовий звіт, який міститиме інформацію щодо як мінімум таких аспектів: охорона навколишнього середовища, питання зайнятості та соціальні питання, повага прав людини, боротьба з корупцією і хабарництвом. Такий звіт повинен включати опис політики, результатів і ризиків, пов'язаних з цими питаннями, і бути включений у звіт про управління даного підприємства. Нефінансовий звіт повинен також включати інформацію про впровадження процесу дью-ділідженс (англ. Due diligence – належна добросовісність), що реалізується на підприємстві, а також інформацію, що стосується, у відповідних випадках і відповідному обсязі, ланцюгів поставки і договорів субпідряду, з метою виявлення, запобігання і пом'якшення існуючих і потенційних несприятливих наслідків. Держави-члени повинні мати можливість звільняти підприємства, які підпадають під дію цієї Директиви, від обов'язку складати нефінансовий звіт, за умови, що ці підприємства складатимуть окремий звіт, що відповідає тому ж фінансовому року і охоплюватиме такий же зміст.

(7) У випадках підготовки підприємствами нефінансового звіту, він повинен включати такі елементи: екологічний аспект, детальна інформація про поточні та прогнозовані наслідки діяльності даного підприємства на навколишнє середовище, а також у разі необхідності на здоров'я і безпеку, використання відновлюваних та/або непоновлюваних джерел енергії, викиди парникових газів, споживання води і забруднення повітря. Щодо соціальних і кадрових аспектів, інформація, представлена ??у звіті, може стосуватися заходів, вжитих для забезпечення гендерної рівності, реалізації основних конвенцій Міжнародної організації праці, умов праці, соціального діалогу, забезпечення поваги прав працівників на отримання

інформації і консультації, поваги прав профспілок, охорони здоров'я та безпеки на робочому місці і діалогу з місцевими громадами і/або дій, що вживаються з метою забезпечення захисту та розвитку цих громад. Що стосується питань прав людини, боротьби з корупцією і хабарництвом, нефінансовий звіт може містити інформацію щодо запобігання порушень прав людини і/або про діючі механізми боротьби з корупцією та хабарництвом.

(8) Підприємства, на які поширюється дія цієї Директиви, повинні надавати адекватну інформацію щодо питань, які позиціонуються як такі, які швидше за все призведуть до матеріалізації основних ризиків появи серйозних наслідків, поряд з тими, які вже матеріалізувалися. Серйозність таких наслідків слід оцінювати судячи з їхнього масштабу і небезпеки, яку вони несуть. Ймовірність появи негативних наслідків може виникати в результаті власної діяльності даного підприємства, або може бути пов'язана з його діями, чи у відповідних випадках і відповідному обсязі з продукцією, послугами і комерційними відносинами, включаючи ланцюги поставок і договори субпідряду. Це не повинно призводити до надмірного додаткового адміністративного навантаження для малих і середніх підприємств.

(9) При наданні цієї інформації, компанії, які підпадають під дію цієї Директиви, можуть використовувати національні рамкові підходи, або загальноєвропейські, наприклад, систему екологічного менеджменту та аудиту (EMAS – Eco-Management and Audit Scheme), або міжнародні підходи, такі як Глобальний договір ООН ((UN) Global Compact), Керівні принципи підприємницької діяльності в аспекті прав людини (Guiding Principles on Business and Human Rights), здійснюючи рамковий підхід Організації Об'єднаних Націй, що стосується «захисту та засобів правового захисту», Керівні принципи ОЕСР для багатонаціональних підприємств (Organization for Economic Cooperation and Development (OECD) Guidelines for Multinational Enterprises), Стандарт ISO 26000 – «Керівництво з соціальної відповідальності» (International Organisation for Standardisation's ISO 26000), Трестороння декларація принципів, що стосуються багатонаціональних корпорацій і соціальної політики Міжнародної організації праці (International Labour Organisation's Tripartite Declaration of principles concerning multinational enterprises and social policy), Керівництво по звітності у сфері сталого розвитку Глобальної ініціативи зі звітності (Global Reporting Initiative), або інші визнані міжнародні підходи.

(10) Країни-члени повинні забезпечити існування адекватних та ефективних засобів для гарантування розкриття підприємствами нефінансової інформації відповідно до цієї Директиви. З цією метою країни-члени повинні забезпечити функціонування ефективних національних процедур задля дотримання зобов'язань, передбачених даною Директивою, а також доступність таких процедур для всіх фізичних та юридичних осіб, які мають законний інтерес, у відповідності до національного законодавства, у дотриманні положень даної Директиви.

(11) У пункті 47 підсумкового документу Конференції ООН «Ріо +20», що має назву «Майбутнє, якого ми прагнемо», йдеться про те наскільки важливою є звітність про корпоративну стійкість, і про стимули для підприємств, де це доречно, розглянути питання щодо включення інформації, що стосується стійкості підприємств, у їхній цикл звітності. Також у даному пункті суб'єкти промисловості, зацікавлені уряди і відповідні структури заохочуються, при підтримці системи ООН, де це доцільно, розробляти моделі найкращої практики, а також сприяти інтеграції фінансової та нефінансової інформації, з урахуванням досвіду вже існуючих рамкових документів.

(12) Доступ інвесторів до нефінансової інформації – це важливий крок на шляху до досягнення стадії реалізації до 2020 року ринкових і політичних ініціатив, які допоможуть зробити бізнес-інвестиції у ефективність прибутковими у рамках дорожньої карти руху до ресурсно-ефективної Європи.

(13) У своїх висновках на засіданні від 24 -25 березня 2011 року Рада Європейського Союзу закликала до зменшення загального тягаря регулювання, особливо для малих і середніх підприємств (МСП) як на рівні Союзу, так і на національному рівні, і запропонувала низку заходів для підвищення продуктивності. У свою чергу стратегія «Європа 2020: Стратегія для розумного, стійкого і всеохоплюючого зростання» спрямована на покращення умов для здійснення підприємницької діяльності для малих і середніх підприємств, а також на сприяння їх інтернаціоналізації. Таким чином, відповідно до принципу «спочатку думай про мале» нові вимоги щодо розкриття інформації повинні застосовуватися тільки до деяких великих підприємств і груп.

(14) Сфера дії вимог щодо розкриття нефінансової інформації повинна визначатися виходячи з підсумку балансового звіту, чистого обороту та середньої кількості працівників. МСП повинні звільнитися від додаткових вимог, а вимоги щодо розкриття нефінансової звітності повинні застосовуватися тільки до тих підприємств, які вважаються великими і суспільно значимими, а також до тих, що мають значення для всього суспільства і є материнськими компаніями у великих групах, у кожному з яких середня кількість працюючих становить понад 500 осіб, у випадку групи – на консолідованій основі. Це не повинно перешкоджати державам-членам вимагати розкриття нефінансової інформації від підприємств чи груп, які не підпадають під дію даної Директиви.

(15) Багато суб'єктів підприємницької діяльності, які підпадають під дію Директиви 2013/34/ЄС Європейського парламенту та Ради ⁽³⁾, є членами груп підприємств. Консолідовані звіти про управління повинні складатися таким чином, щоб інформація про такі групи підприємств могла поширюватися між її членами та передаватися третім особам. Тому національне законодавство, що регулює складання консолідованих звітів про управління, повинно бути скоординоване для забезпечення принципів порівнянності та відповідності інформації, яка оприлюднюється підприємствами у межах Союзу.

³ Директива 2013/34/ЄС Європейського парламенту та Ради Європейського Союзу від 26 червня 2013 року про щорічну фінансову звітність, консолідовану фінансову звітність та пов'язані з ними звіти певних типів компаній, що вносить зміни до Директиви 2006/43/ЄС Європейського Парламенту та Ради та скасовує Директиву Ради 78/660/ЄЕС і 83/349/ЄЕС.

(16) Аудитори або аудиторські компанії, які уповноважені здійснювати аудит відповідно до національного законодавства, повинні перевіряти тільки наявність нефінансового або окремого звітів. Крім того, країни-члени можуть вимагати проведення додаткової перевірки інформації, що міститься у нефінансовому звіті або в окремому звіті, незалежним експертом, що здійснює послуги з надання висновків щодо такого роду інформації.

(17) Для того, щоб полегшити підприємствам розкриття нефінансової інформації, Комісія має підготувати керівні, проте необов'язкові, принципи, які включатимуть загальні і галузеві ключові показники нефінансового характеру, що характеризують діяльність підприємства. Комісія повинна враховувати найкращу наявну практику, міжнародні рекомендації і результати пропозицій з боку Союзу. Важливо, щоб Комісія проводила цільові консультації, у тому числі на рівні відповідних структур. Розглядаючи екологічні аспекти, Комісії слід звернути особливу увагу, принаймні, на питання, пов'язані із землекористуванням, водокористуванням, викидами парникових газів і використанням матеріалів.

(18) Висока кваліфікація та різноманітність поглядів членів адміністративних, керівних та наглядових органів підприємств сприяє хорошому розумінню організації підприємницької діяльності та функціонування відповідного підприємства. Це дозволяє членам цих органів конструктивно оскаржувати управлінські рішення і бути більш відкритими для інноваційних ідей, приймаючи до уваги погляди інших членів-одномумців, формуючи при цьому так званий

феномен «групового мислення». У такий спосіб забезпечується ефективний нагляд за управлінням і успішне керівництво підприємством. Тому важливим представляється посилення прозорості політики розмаїття, що діє на підприємстві. Це інформуватиме ринок про практику корпоративного управління, яка здійснюється на тому чи іншому підприємстві, і тим самим чинитиме непрямий тиск на підприємства в бік створення більш диверсифікованих органів управління.

(19) Вимога щодо розкриття політики розмаїття стосовно адміністративних, керівних та наглядових органів у таких аспектах, як наприклад, вік, стать або освіта і професійний досвід, повинна застосовуватися тільки до деяких великих підприємств. Інформація про політику розмаїття повинна оприлюднюватися як частина звіту про корпоративне управління, як це передбачено статтею 20 Директиви 2013/34/ЄС. Якщо на підприємстві не проводиться політика розмаїття, то на підприємство не накладається жодних зобов'язань її реалізації, проте у звіті про корпоративне управління необхідно вказати чіткі причини такого незастосування.

(20) Було взято до уваги ініціативи, висунуті на рівні Союзу, що включали рекомендації щодо системи звітності у країнному і секторальному розрізах, пропозиції, зроблені Європейською Радою, у своїх висновках від 22 травня 2013 року і 19-20 грудня 2013 року, що стосуються складання звітів великих компаній і груп у розрізі країн, аналогічні положення у Директиві 2013/36/ЄС Європейського парламенту та ⁽⁴⁾ Ради, а також міжнародні зусилля для підвищення прозорості фінансової звітності. У ході обговорень G8 і G20, ОЕСР було запропоновано розробити стандартизовану форму звітності для багатонаціональних компаній, яка подаватиметься у податкові органи, де вони вказуватимуть свої прибутки, і відповідно до якої, сплачуватимуть податки по всьому світу. Такі зміни доповнюють пропозиції, що містяться у цій Директиві, як заходи для досягнення відповідних цілей.

⁴ Директива 2013/36/ЄС Європейського парламенту та Ради від 26 червня 2013 р. щодо доступу до діяльності кредитних установ та пруденційний нагляд за кредитними установами та інвестиційними фірмами, що вносить зміни до Директиви 2002/87/ЄС та відміняє Директиви 2006/48/ЄС та 2006/49/ЄС (ОВ L 176, 27.6.2013, С.338).

(21) Оскільки держави-члени не можуть достатньою мірою реалізувати цілі цієї Директиви, а саме – підвищення відповідності, узгодженості і порівнянності інформації, що підлягає оприлюдненню деякими великими підприємствами і групами на території Союзу, і оскільки внаслідок масштабу і ступеня впливу цієї Директиви зазначені цілі можна успішніше реалізувати на рівні Союзу, Союз має право вживати заходів відповідно до принципу субсидіарності, як це передбачено в статті 5 Договору про функціонування Європейського Союзу. Згідно з принципом пропорційності юридичної відповідальності, як це передбачено у вищевказаній статті 5, ця Директива не виходить за межі необхідного у прагненні досягти зазначених цілей.

(22) Ця Директива поважає основні права і дотримується принципів, визнаних зокрема, Хартією основних прав Європейського Союзу, в тому числі на свободу ведення підприємницької діяльності, повагу до приватного життя і захисту персональних даних. Ця директива повинна бути імплементована відповідно до цих прав і принципів.

(23) Цим до Директиви 2013/34/ЄС потрібно внести відповідні зміни,

УХВАЛИЛИ ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

Стаття 1

Зміни до Директиви 2013/34/ЄС

До Директиви 2013/34/ЄС вносяться наступні зміни:

(1) Вставляється наступна стаття

«Стаття 19а

Нефінансовий звіт

1. Великі підприємства, які представляють інтерес для суспільства, в яких на дату складання балансу значення такого критерію, як середня кількість працюючих протягом фінансового року, досягає 500 осіб, мають включити у звіт про управління інформацію нефінансового характеру, яка повинна розкривати в обсязі, необхідному для розуміння розвитку даного підприємства, його функціонування, стану, а також вплив його діяльності як мінімум, в таких аспектах: екологічному, соціальному та питання зайнятості, поваги прав людини, боротьби з корупцією та хабарництвом, в тому числі:

(a) короткий опис діючої бізнес-моделі підприємства;

(b) опис політики, яку здійснює суб'єкт економічної діяльності, щодо вищевказаних аспектів, включаючи впровадження процесу дью-ділідженс (англ. Due diligence – належна добросовісність);

(c) результати вищевказаних політик, які були при цьому досягнуті;

(d) істотні ризики пов'язані із зазначеними питаннями, які виникають у зв'язку з діяльністю компанії, і, де можливо і наскільки можливо, залежать від суб'єкта економічної діяльності, включаючи комерційні відносини з іншими контрагентами, продукцію та послуги, які, з високою ймовірністю можуть викликати значні несприятливі наслідки у вищевказаних областях, а також інформацію про те, які кроки зроблені компанією для управління цими ризиками;

(e) ключові індикатори нефінансового характеру, які відносяться до відповідного бізнесу.

У разі, якщо підприємство не проводить політику по відношенню до одного або більше із вищевказаних питань, то у нефінансовому звіті повинна вказуватися чітка і аргументована причина такої відсутності.

Нефінансовий звіт, про який йдеться у першому пункті, повинен також, де це доцільно, містити посилання на суми, подані у річній фінансовій звітності, а також додаткові пояснення щодо таких сум.

У виняткових випадках країни-члени можуть дозволити опустити інформацію, що стосується подій, які наближаються, або питань, про які йтиметься в ході переговорів. До виняткових випадків відносять такі, коли розкриття такої інформації, на думку членів адміністративних, керівних та наглядових органів, що діють в межах повноважень, покладених на них національним законодавством, і несуть колективну відповідальність за цю, належним чином обґрунтовану, думку, може спричинити серйозну шкоду комерційній позиції підприємства. Проте таке упущення не повинно перешкоджати правильному і збалансованому розумінню розвитку, функціонування, позиції підприємства, а також впливу його діяльності.

Висуваючи до підприємств вимогу щодо розкриття інформації, зазначеної у першому пункті, держави-члени повинні передбачити, що компанії можуть використовувати національні, загальноєвропейські або міжнародні рамкові підходи, і в такому разі, підприємства зобов'язані вказати, на які саме вони спираються.

2. Підприємства, які виконують обов'язки, викладені в частині 1, вважаються такими, що виконали свої зобов'язання, пов'язані з аналізом нефінансової інформації, викладеної в пункті третьому статті 19 (1).

3. Підприємство, яке є дочірньою компанією, звільняється від зобов'язання, передбаченого в частині 1, у випадку, якщо це підприємство і його дочірні підприємства включені до консолідованого звіту про управління або окремого звіту іншого підприємства, складеного відповідно до статті 29 та цієї статті.

4. Якщо підприємство складає окремий звіт, що відповідає одному і тому ж фінансовому року незалежно від того, чи використовує дане підприємство національні, загальноєвропейські чи міжнародні рамкові підходи, і чи охоплює інформацію, необхідну для нефінансового звіту, як це передбачено у частині 1, держави-члени можуть звільнити таке підприємство від обов'язку підготувати нефінансовий звіт, визначений у частині 1, за умови, що такий окремий звіт:

(a) публікується разом із звітом про управління відповідно до статті 30; або

(b) оприлюднюється протягом визначеного періоду часу, що не перевищує шести місяців після звітної дати, на веб-сайті підприємства і у звіті про управління міститься посилання на нього.

Частина 2 слід застосовувати, із відповідними змінами, до підприємств, які готують окремий звіт, про який йдеться у першому пункті цієї частини.

5. Держави-члени повинні забезпечити перевірку аудитором або аудиторською фірмою наявності нефінансового звіту, зазначеного в частині 1, або окремого звіту, про який йдеться у частині 4.

6. Держави-члени можуть вимагати, щоб інформація, що міститься у нефінансовому звіті, зазначеному в частині 1, або в окремому звіті, зазначеному у частині 4, перевірялася незалежним експертом, що здійснює послуги з надання висновків щодо такого роду інформації».

(2) До Статті 20 вносяться наступні зміни:

(a) до частини 1 додається наступний пункт:

«(g) опис політики розмаїття, яка проводиться на підприємстві стосовно адміністративних, керівних та наглядових органів, у таких аспектах, як, наприклад, вік, стать або освіта і професійний досвід, цілей цієї політики різноманітності, яким чином вона реалізується і її результати у звітному періоді. Якщо на підприємстві не проводиться така політика, то у звіті має міститися пояснення такого незастосування.

(b) частина (3) замінюється наступним:

«3. Аудитор або аудиторська фірма висловлюють думку відповідно до другого пункту статті 34 (1) про інформацію, підготовлену відповідно до підпунктів (c) і (d) частини 1 цієї статті, та перевіряють подання інформації, зазначеної в підпунктах (a), (b), (e), (f) і (g) пункту 1 цієї статті.»

(c) частина (4) замінюється наступним:

«4. Держави-члени можуть звільнити зазначені в пункті 1 підприємства, які випустили лише цінні папери (окрім акцій), допущені до торгів на регульованому ринку в значенні підпункту (14) статті 4(1) Директиви 2004/39/ЄС, від застосування положень підпунктів (a), (b), (e), (f) і (g) частини 1, окрім випадків, коли такі підприємства випустили акції, якими торгують на багатосторонньому торговельному майданчику у значенні підпункту (15) статті 4(1) Директиви 2004/39/ЄС.»

(d) додається наступна частина:

«5. Незважаючи на положення статті 40, пункт (g) частини 1 не повинен застосовуватися до малих і середніх підприємств.»

(3) Вставляється наступна стаття:

«Стаття 29а

Консолідований нефінансовий звіт

1) Підприємства, які представляють інтерес для суспільства, і є материнськими компаніями великої групи, в яких на дату складання балансу на консолідованій основі значення такого критерію, як середня кількість працюючих протягом фінансового року, досягає 500 осіб, повинні включити у консолідований звіт про управління консолідовану інформацію нефінансового характеру, яка повинна розкривати обсязі, необхідному для розуміння розвитку даної групи, її функціонування, стану, а також впливу її діяльності, як мінімум, в таких аспектах: екологічному, соціальному та питанню зайнятості, поваги прав людини, боротьби з корупцією та хабарництвом, в тому числі:

(а) короткий опис діючої бізнес-моделі групи;

(b) опис політики, яку здійснює група, щодо вищевказаних аспектів, включаючи впровадження процесу дью-ділідженс (англ. Due diligence – належна добросовісність);

(c) результати вищевказаних політик, які були при цьому досягнуті;

(d) істотні ризики пов'язані із зазначеними питаннями, які виникають у зв'язку з діяльністю групи, і, де можливо і наскільки можливо, залежать від групи, включаючи комерційні відносини з іншими контрагентами, продукцію та послуги, які, з високою ймовірністю можуть викликати значні несприятливі наслідки у вищевказаних областях, а також інформацію про те, які кроки зроблені групою для управління цими ризиками;

(e) ключові індикатори не фінансового характеру, які відносяться до відповідного бізнесу.

У разі, якщо група не проводить політику по відношенню до одного або більше із вищевказаних питань, то у консолідованому нефінансовому звіті повинна вказуватися чітка і аргументована причина такої відсутності.

Консолідований нефінансовий звіт, про який йдеться у першому пункті, повинен також, де це доцільно, містити посилання на суми, подані у річній консолідованій фінансовій звітності, а також додаткові пояснення щодо таких сум.

У виняткових випадках країни-члени можуть дозволити опустити інформацію, що стосується подій, які наближаються, або питань, про які йтиметься в ході переговорів. До виняткових випадків відносять такі, коли розкриття такої інформації, на думку членів адміністративних, керівних та наглядових органів, що діють в межах повноважень, покладених на них національним законодавством, і несуть колективну відповідальність за цю, належним чином обґрунтовану, думку, може спричинити серйозну шкоду комерційній позиції групи. Проте таке упущення не повинно перешкоджати правильному і збалансованому розумінню розвитку, функціонування, позиції групи, а також впливу її діяльності.

Висуваючи вимогу щодо розкриття інформації, зазначеної у першому пункті, держави-члени повинні передбачити, що материнські компанії можуть використовувати національні, загальноєвропейські або міжнародні рамкові підходи, і в такому разі, материнська компанія зобов'язана вказати, на які саме рамкові підходи вони спираються.

2. Материнська компанія, яка виконує обов'язки, викладені в частині 1, вважається такою, що виконала зобов'язання, пов'язані з аналізом нефінансової інформації, викладеної у третьому пункті статті 19 (1) і в статті 29.

3. Материнська компанія, яка також є дочірнім підприємством, звільняється від зобов'язання, передбаченого в частині 1, у випадку, якщо така звільнена материнська компанія і її дочірні підприємства включені до консолідованого звіту про управління або окремого звіту іншого підприємства, складеного відповідно до статті 29 і цієї статті.

4. Якщо материнська компанія складає окремий звіт, що відповідає одному і тому ж фінансовому року, вказуючи всю групу, незалежно від того, чи використовує вона національні, загальноєвропейські чи міжнародні рамкові підходи, і чи охоплює інформацію, необхідну для консолідованого нефінансового звіту, як це передбачено в частині 1, держави-члени можуть звільнити таку материнську компанію від обов'язку підготувати консолідований нефінансовий звіт, визначений у частині 1, за умови, що такий окремий звіт:

(a) публікується разом із консолідованим звітом про управління відповідно до статті 30; або

(b) оприлюднюється протягом визначеного періоду часу, що не перевищує шести місяців після звітної дати, на веб-сайті материнської компанії і у корпоративному звіті про управління міститься посилання на нього.

Частина 2 слід застосовувати, із відповідними змінами, до материнських компаній, які готують окремий звіт, про який йдеться у першому пункті цієї частини.

5. Держави-члени повинні забезпечити перевірку аудитором або аудиторською фірмою наявності консолідованого нефінансового звіту, зазначеного в частині 1, або окремого звіту, про який йдеться у частині 4.

6. Держави-члени можуть вимагати, щоб інформація, що міститься у консолідованому нефінансовому звіті, зазначеному в частині 1, або в окремому звіті, зазначеному у частині 4, перевірялася незалежним експертом, що здійснює послуги з надання висновків щодо такого роду інформації».

(4) Частина 1 статті 33 замінюється наступною:

«1. Держави-члени забезпечують колективну відповідальність членів адміністративного, керівного та наглядового органів підприємства, що діють у межах компетенції, визначеної для них національним законодавством, за те, що:

(a) річна фінансова звітність, звіт про управління та, у випадку окремого подання, звіт про корпоративне управління і звіт, зазначений у статті 19а (4) ; та

(b) консолідована фінансова звітність, консолідований звіт про управління і, у випадках окремого подання, консолідований звіт про корпоративне управління і звіт, зазначений у Статті 29а(4),

складені та оприлюднені відповідно до вимог цієї Директиви і, де це доречно, відповідно до міжнародних стандартів бухгалтерського обліку, прийнятих згідно з Регламентом (ЄС) № 1606/2002.

(5) До статті 34 додається наступна частина:

«3. Ця стаття не застосовується до нефінансового звіту, зазначеного у статті 19а (1), і консолідованого нефінансового звіту, зазначеного у статті 29а (1), або окремого звіту, зазначеного у статтях 19а (4) і 29а (4)».

(6) У статті 48 перед останнім абзацом вставляється наступний абзац:

«У звіті, приймаючи до уваги рекомендації ОЕСР і результати ініціатив ЄС, також має бути розглянута можливість введення зобов'язання, відповідно до якого великі підприємства

повинні складати на щорічній основі звіт у розрізі країн для кожної держави-члена та третьої країни, в якій вони здійснюють свою діяльність. Цей звіт міститиме інформацію про, як мінімум, отримані прибутки, сплачені податки на прибуток, і отримані державні субсидії.»

Стаття 2

Керівництво по звітності

Комісія повинна підготувати керівні принципи, що не мають обов'язкової сили, по методології складання нефінансової звітності, в тому числі ключових нефінансових індикаторів діяльності, загальних і галузевих, з метою забезпечення відповідності, корисності і порівнянності нефінансової інформації, яка підлягає розкриттю суб'єктами господарювання. При цьому, необхідним є, щоб Комісія проводила консультації з відповідними зацікавленими сторонами.

Комісія повинна опублікувати керівні принципи до 6 грудня 2016 року.

Стаття 3

Огляд

Комісія повинна подати до Європейського Парламенту та Ради звіт про виконання цієї Директиви, в тому числі, між інших аспектів у звіті має бути розглянуто сфера охоплення цієї Директиви, особливо, що стосується великих нелістингових компаній, її ефективність і ступінь керівництва і застосовуваних методів. Звіт повинен бути опублікований до 6 грудня 2018 року і, за потреби, повинен доповнюватися законодавчими пропозиціями.

Стаття 4

Транспонування

1. До 6 грудня 2016 року держави-члени вводять у дію закони, нормативно-правові акти та адміністративні положення, необхідні для виконання цієї Директиви, про що негайно інформують Комісію.

Держави-члени можуть передбачити, що положення, зазначені в першому підпункті, повинні застосовуватися до усіх підприємств, вказаних у Статті 1, протягом фінансового року, що починається з 1 січня 2017 року або протягом календарного 2017 року.

Якщо держави-члени ухвалюють такі положення, то вони повинні містити посилання на цю Директиву або супроводжуватись таким посиланням у разі їхньої офіційної публікації. Методи розробки зазначеного посилання визначаються державами-членами.

2. Держави-члени повідомляють Комісії про тексти основних положень національного права, що вони ухвалюють у сфері, яку охоплює ця Директива.

Стаття 5

Набрання чинності

Ця Директива набирає чинності на двадцятий день після дня її публікації в *Офіційному віснику Європейських Співтовариств*.

Стаття 6

Адресати

Ця Директива адресована державам-членам.

Вчинено в Страсбурзі 22 жовтня 2014 року.

За Европейський Парламент

Голова

M. SCHULZ

За Раду

Голова

A. SHATTER